

### [Oluf Pedersen.]

hvor vedkommende Redaktører troede, at Hr. Sehested, som stod bagved, eventuelt kunde gøres ansvarlig. Selv om jeg synes, at vedkommende Redaktører har været lidt for naive ved at tro dette, vilde det være naturligt, om Hr. Sehested kunde være draget til Ansvar for de Angreb, som han i Virkeligheden er Ophavsmand til. Det kan jo maaske ogsaa være, at naar man undersøger, hvem der er Ophavsmand til de Angreb, der har været rettet i visse Smudsblade her i København, vil man kunne finde en Kilde, som det havde været ønskeligt at kunne drage til Ansvar.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til villig Behandling, idet jeg dog ønsker, at der maa ske en Ændring, saadan at Berigtigelsesnævnet glider ud.

**Aksel Larsen:** Det være sagt til det ærede Medlem Hr. J. S. Foget, at ogsaa jeg havde Vanskelighed ved at opfatte Ministerens Forelæggelsestale, men jeg var ikke saa upraktisk, saa jeg gik uden for Huset og købte „Ekstrabladet“ for at læse den. Jeg læste den i Folketingstidende, og det kunde det ærede Medlem maaske gøre en anden Gang, hvis han har Vanskeligheder.

Jeg har i Forelæggelsestalen og i Bemærkningerne til Lovforslaget faaet den væsentlige Begrundelse for Fremsættelsen af dette Forslag til ny Presselov, at Udviklingen er skredet frem siden 1851. Derfor skulde det være nødvendigt nu at føre Presseloven à jour, som det ærede Medlem Hr. Hasle siger. For saa vidt man skal henholde sig til den Begrundelse, bliver jeg nødt til med det samme at sige: Det er meget slet Arbejde, der er gjort her. Der er jo nemlig siden 1851 ikke alene sket det, at Rotationspresserne har afløst de mere primitive Trykkemaskiner, at vi har faaet Lyntogene til at distribuere Bladene ud over Landet, at Bladkompagniet er oprettet, og en hel Masse andre af den Slags Forhold er indtraadt. Der er ogsaa sket det, at Radioen er opfundet, hvilket demonstreres her, og der er sket det, at Filmen har gaaet sin Sejrsang. Alle disse Ting kommer man til at tage i Betragtning, hvis man virkelig vil føre det, man kalder Presseloven, eller Loven om, hvorledes Ytringsfriheden skal forstås, à jour. Det har været nævnt af nogle af mine Forgængere her paa Talerstolen, men jeg ønsker at understrege dette.

Det drejer sig ikke alene om Radioavisen, der er i den særlige Stilling, at den ikke kan drages til Ansvar efter nogen Presselov, for det er ikke noget trykt pe-

riodisk Skrift, men det talte Ord er talt, uden at man bagefter er i Stand til at bevise, at netop det og det Ord blev talt. Det gælder ikke alene Radioavisen, men overhovedet Statsradiofonien; der forekommer i mangfoldige af dens Udsendelser Ting, som kunde fortjene at blive anholdt, hvis de var trykt i et periodisk eller ikke-periodisk Skrift. Paa samme Maade tror jeg, man kan finde adskillige Eksempler fra Filmen, der ogsaa fortjente at tages i Betragtning, naar man vil føre Presseloven à jour. Jeg ved godt, at man saa vil henvise til, at der har vi en Censurlov, men jeg finder dog ikke, at det er tilstrækkeligt.

Dette er altsaa i Almindelighed en Indvending imod det Stykke Arbejde, der forelægges os her, at det aldeles ikke er omfattende og dybtgaaende nok. Det være samtidig sagt, at hvis man ønsker, at Presseloven skal indskrænkes til at omfatte det samme Omraade, som den omfattede i 1851, ser jeg aldeles ingen Grund til at forandre den.

Det siges i Ministerens Forelæggelsestale og paa anden Maade, og det synes ogsaa opfattet saadan af de andre Partiets ærede Ordførere, at Ændringerne i Forhold til Loven af 1851 i det væsentlige drejer sig om to Omraader, nemlig Spørgsmaalet om Ansvarligheden kombineret med Erstatningspligten og Spørgsmaalet om Berigtigelsesret. Jeg er af den Opfattelse, at der er andre vigtige principielle Omraader, hvor dette Lovforslag betyder en Afvigelse fra Forslaget i 1851, og jeg skal komme tilbage til det.

Jeg vil samtidig sige, at mig forekommer Lovforslaget ganske uendelig rodet, selvmodsigende, efter min Mening logisk og juridisk umedholdeligt og meget vanskeligt at praktisere. Jeg kan saadan set godt udtale et Haab om, at det maa blive underkastet en grundig Udvalgsbehandling, saa vi faar noget ud af det, der i hvert Fald er nogen Mening i, og som kan forstås, men jeg vil rigtignok haabe, at man opgiver Forsøget paa paa den Maade at ændre og revidere Presseloven. Jeg synes, at den, der har været gældende fra 1851, er paa alle Punkter at foretrække fremfor det Produkt, vi har liggende her. Maa jeg derefter gaa over til Lovens væsentlige Bestemmelser.

Der har vi først Spørgsmaalet om den ansvarlige. I Loven af 1851 er det saadan, at der ingen Tvivl kunde være. Kun een Person kunde gøres ansvarlig, og det var udtrykkeligt fastsat, hvem det skulde være: for et periodisk trykt Skrift den ansvarshavende Redaktør eller den navngivne For-